

Anticoncepțional

(Fragment)

#

Toți arborii genealogici au la un moment dat un loc gol, o creangă uscată. O liniuță, după care nu mai urmează nimic. Eu sunt acel loc gol, care se perpetuează. E o bară după numele meu. Eu sunt absența. Scurt-circuitul. Nu am produs nimic, nu am creat nicio mlădiță, din care să se nască altă mlădiță. Nimic. Bară. Zero. Asta sunt eu. Molima care usucă tot arborele genealogic.

#

Știi femeile alea ale străzii, cu părul încâlcit și cu zâmbet ciudat, care vorbesc singure pe stradă, și țipă la cineva imaginar, trăgând după ele o păpușă dezmembrată? Un bebeluș din călți, diform și înnegrit? Parcă e mereu aceeași păpușă la toate femeile străzii... Plimbând-o într-un cărucior de jucărie prin tot orașul. Strângând-o la piept, vorbind cu ea cu duioșie. Alintând-o. Toate femeile alea sunt eu. Forma fricii mele. O trag și eu după mine peste tot, prin paginile astea, de vreo 7 ani deja. Cu asta mă ocup. Plimb o păpușă prin oraș după mine, oriunde merg, crezând că e copilul meu. Sperând că e copilul meu. Și îndes toată absența lui urât mirositoare în călții acestei păpuși. Am numit-o „Cercetarea”. Rod păpușa asta cu dinții, de dimineața până seara. Scriu pe ea, șterg. Nu scâncește niciodată.

De ce nu îmi prinde degetele cu degetele ei micuțe?

Într-o familie, ne creștem toți unii pe alții.

Eu aud vocile copiilor abandonați. Toate vocile copiilor apăruți pe lumea asta nedoriți cântă acum în cor, în urechile mele. Trebuie să surzesc, ca să pot supraviețui.

Mi-am desenat ieri cu un marker negru, din acela permanent, un arbore pe burtă. Un arbore mare, cu multe ramuri. Am desenat acolo toți copiii mei nenăscuți. Uite-i – ramuri goale, vreascuri, din care au căzut frunzele, care trebuie strânse și aruncate la gunoi. Cadre goale, rămase neumplute. Puncte de suspensie sângerânde. Eu trebuie să fiu aruncată la gunoi. Doar markerul ăsta mai poate să aducă ceva permanent în viața mea. Pe pielea mea. Dacă altcineva nu mă atinge, mă ating eu, cu markerul negru, pe burta bombată, goală. Plină de grăsime. Plină de gol. O să mă chinui să îl șterg, dar nu o să se ia. O să frec tare, tare, tare de tot. Până ajung pe partea cealaltă. Până se șterge tot arborele meu genealogic.

#

Laptopul personal HP, folderul „Cercetare”/Rezumat

In Vitro Veritas? Construcția socială a „dictaturii instinctului matern” în societatea contemporană

(pagină lipsă din dosar)

(scris olograf, ininteligibil)

Aceste influențe sociale sunt atât de adânc înrădăcinate în mentalitatea noastră, încât, în procesul înțelegerii valorii personale, stabilirea graniței dintre identitate și maternitate devine aproape imposibilă. Eu ca femeie nu devin eu decât dacă sunt mamă – acesta e algoritmul pe care se construiește ceea ce voi numi în studiul de față „dictatura instinctului matern”. Doresc să demonstrez astfel faptul că „lentila” aceasta a culturii tradiționale ce proslăvește maternitatea ca

unică sursă de identitate a unei femei e una criminală, discriminatorie, și ar trebui interzisă prin lege. Ea ucide individualitatea unei femei. Acest lucru e de neacceptat, după două milenii de luptă a feminismului pentru egalitate. Degeaba am luptat pentru drepturile civile, dacă nu luptăm pentru dreptul de a avea control asupra propriului corp. Astfel, îmi doresc să demonstrez că toată această condamnare a femeii la „maternitate silită”, fără ca statul să îi garanteze dreptul de a alege (oferind absolut tuturor femeilor anticoncepționale gratis) încalcă drepturile omului.

În prezent, în România doar un mic procent dintre femei au acces la a-și determina acțiunile asupra propriului corp și această stare de fapt este inacceptabilă. Femeile din România au nevoie să le fie respectată decizia, indiferent care este aceasta și indiferent la ce vârstă. De aceea propunem ca toate femeile să primească lunar folii cu anticoncepționale gratis, oferite de stat.

Notație pe margine:

Pe vremea aceea combinam aspirațiile mele științifice cu lupta politică. Ca să îi asigur un venit stabil, aplicasem pentru o bursă la universitate și începusem o cercetare despre femeile cu pântecele goale – neroditoarele. FFC. Femeile Fără Copii ale generației mele. Urma să fie o cercetare care să schimbe percepția socială asupra femeilor care aleg să nu aibă copii. Eram pregătită să revoluționez domeniul antropologiei, dar și pe cel al politicilor publice, pentru că activam de mai bine de doi ani și într-o organizație feministă radicală, care s-a aflat în spatele Coaliției pentru Eliberarea Femeilor de la Jugul Maternității, cum o numeam noi în glumă. De fapt era Coaliția pentru Protecția Femeilor Fără Copii – pe numele oficial. Noi am fost cei care am reușit să organizăm acum un an Referendumul pentru schimbarea Constituției astfel ca femeile fără copii să fie scutite de taxe, din motive ecologice, pentru că ele contribuie cel mai semnificativ la protecția mediului înconjurător. A fost cea mai de succes campanie în care am fost implicată vreodată.

#

Agenda nr. 5, verde închis, cu un autoportret de Egon Schiele pe copertă, găsită pe birou.

Eu și Larina nu am fost niciodată prea apropiate în facultate, culmea. Dar în seara aia, după petrecerea de 10 ani de la terminarea facultății, când ne-am dus la un bar din Centrul Vechi, într-un grup mai restrâns, să mai stăm la povești – s-a așezat direct lângă mine. Părea parcă ușor stânjenită, sfioasă, nu îmi dau seama ce era cu ea. În seara aia nu mai era deloc ‚vipera’ pe care mi-o aminteam de la seminarii, când te ironiza la orice remarcă nepotrivită, când ea venea mereu pregătită cu lecturi suplimentare, și te ținea în șah, orice ai fi spus. Nu aș pune spunea că era cea „mai populară” din grupă, dar se impunea clar în fața oricui când deschidea gura. De-aia nici nu-mi plăcuse de ea. Era prea sigură pe sine. Cred că am schimbat doar câteva vorbe cu ea, în toți anii de facultate. Nu îmi plăcea deloc, era foarte competitivă și parcă voia să demonstreze mereu ceva, chiar și călcând pe cadavre. Oportunistă perfectă, asta era impresia pe care mi-o lăsase. Eu aveam job full-time pe atunci, lucram în ture de noapte la un call-center, ca să mă întrețin, și nu aveam niciodată timp să parcurg toate lecturile de seminar. Întârziam mereu la ore, aveam absențe. Mă prindea mereu în off-side. Și evident că mă simțeam intimidată de ea. Dar asta nu e relevant, că eu mă simt intimidată de oricine arată că are putere.

– Și... tu cu ce te ocupi? Mi-amintesc că tu în facultate erai așa ... parcă mai rebelă...

Mergeai la Vama Veche, nu? Aveai tatuaje... și din astea.

– Ei, da... eram mai pe hipioțea așa... Păi și acum tot în asta mă specializez de fapt. Scriu, citesc și fac voluntariat la un azil de bătrâni și la un orfelinat. Și part-time... îmi plâng de milă, la criza de 30.

– Păi și se poate trăi din asta? Sau faci toate astea doar în timpul liber?

– Da, cred că se poate trăi din asta, dar nu sunt eu așa de bine organizată, ca să-mi iasă. Eu am fost genul de Vama Veche, nu chiar de Vadu sau de Krapetz. Fac un doctorat în antropologie. O ard mai pe înțelegerea lumii așa.. și-am primit o bursă din care să trăiesc până ce încep să înțeleg ce și cum.

– Păi zi așa, măi premianto.. Cercetezi, cercetezi..

– Dar ia zi tu, „Doamna-are-mereu-răspuns-la-orice”? Tu voiai parcă să devii diplomată... sau ceva de genu’, nu?

– Da, așa ziceam. Dar m-a înghițit mediul corporatist. Sunt Public Affairs Manager la o companie americană în domeniul farma. Tot un fel de diplomație, dar cu mai multe tabele în Excel.

- Cum ai zis? „Pubic” Affairs Manager? Există așa ceva? Cineva deci care manageriază zonele pubiene la nivel global?
- Da, e un nou domeniu, în plină expansiune... Verificăm cotațiile părului pubian pe bursa Nasdaq...
- Hahaha. Afaceri pubiene, hai că sună kinky. Dar serios nu aș fi ghicit că vei vira către zona asta... E mai specializată așa... Domeniul farma... Asta e una din industriile cele mai prădătoare, nu?
- Da, noi îi ajutăm pe oameni să moară cât mai sănătoși. Hai, că sunt expirate glumele astea. Eu n-am treabă cu medicamentele, eu mă ocup cu strategiile de promovare ale intereselor companiei în influențarea politicilor publice. Cam ce-am învățat noi la facultate, dar mai pentru mediul privat.
- Auzi, dar poezii mai scrii?
- Ha, ți-ai amintit și asta? Da, scriam multă poezie în facultate. Mergeam și pe la cene dubioase, pe la Muzeul Literaturii, înainte să-l închidă. Bună întrebare dacă mai scriu. Mai scriu, da, dar nu am mai publicat nimic. Asta se pune ca scris? Uneori în rapoartele lungi pe care le scriu pentru șefii mei, mai inserez câte ceva ce nu e la locul lui.

#

Laptopul personal HP, Folderul „Cercetare”/Observații de teren.

Suntem preocupați permanent de opiniile celorlalți, chiar și când nu împărtășim ce crede majoritatea. Dar nu ne putem susține sus și tare propriile idei, din teamă, și atunci preferăm să lăsăm majoritățile să facă ce vor. Asta e toată istoria subjugării femeilor în istorie. Citeam chiar zilele trecute despre teoria asta cu „spirală tăcerii”. Ea se aplică foarte bine femeilor care nu doresc copii, cum este Larina. E vorba de teama de izolare. Atunci când nu sunt de acord cu majoritatea, oamenii preferă să tacă (inhibându-și unele comportamente și renunțând la convingerile proprii), în timp ce tabăra adversă își manifestă fără rețineri convingerile. Să fii o femeie care nu își dorește copii într-o cultură mega-ortodoxistă și mega-provincială ca a noastră e un gest sinucigaș social. Riști să fii linșată. Și așa se creează o „spirală a tăcerii” cum e numită de sociologi (e și o imagine foarte poetică, de altfel, i-ar plăcea Larinei): cei din tabăra mai puternică, majoritară tind să se exprime tot mai curajos, în timp ce tabăra aflată în minoritate se exilează tot mai mult în tăcere, astfel rezultând învingători și învinși. O voce o acoperă pe alta, până când o suprimă cu totul. Până când vocea în minoritate ajunge să își chestioneze până și rațiunea de a fi pur și simplu, nu doar de a fi altfel. Nu are legătură cu feminismul, ci cu fragilitatea umană.

#

Agenda nr. 14 (cu o pictură de Gustav Klimt pe copertă – „Hope, II”, 1907-08, MoMa) găsită în teancul de lângă fereastră.

Azi se fac două săptămâni de când vin zilnic aici. Nu am apucat să iau încă nici un interviu. Doar consemnez în agenda mea anumite chestii care îmi atrag atenția. Mă uit cu atenție la toate detaliile, le studiez. Îmi antrenez privirea analitică, cum se spune în domeniul nostru. Mă uit cu multă atenție, dar mi-e greu să simt compasiune pentru toate aceste zeci de femei bătrâne din azilul acesta. Va trebui să îmi aleg câteva dintre ele pe care să le iau drept studiu de caz și să le interviuez. Să le storc. Cel mai bine ar fi să vrea ele, să mă solicite ele să vorbim, ca să nu fiu intruzivă, și să nu mi impun eu perspectiva, să las totul să vină natural, așa am fost instruiți la cursul de metodologii. Să nu intru peste ele cu buldozerul. Trebuie să par deschisă, naturală, empatică. Demnă de încredere. Asta mi se pare cel mai greu. Cică trebuie să fii foarte atent și cum te îmbraci când folosești metoda asta a „observației participative” – culori cât mai pale, fără bijuterii, fără briz-brizuri, nemachiată, fără nimic ostentativ, să pari naturală și degajată. Ca subiecții să se poată confesa „natural”. Dar de fapt ele abia așteaptă să facă asta, că se plictisesc oricum toată ziua aici, fără să facă altceva decât să aștepte ora de masă. Sfânta oră de masă. Când în sfârșit li se întâmplă ceva. Și oricum înainte să moară trebuie să își mai cosmetizeze puțin existența banală, să mai bage de la ele chestii tragice, sau chestii spectaculoase, ca să arate că viața lor a meritat. Nu mai e loc de smerenie, și nici de onestitate. Vor inventa pur și simplu o poveste de viață care să le coafeze mai bine. Ceva

ce ar fi vrut ele foarte mult să trăiască. Lipsa de curaj le devine poveste. De-aia noi, ca antropologi, știm că noi nu cercetăm de fapt realitatea unei anumite categorii sociale, ci cercetăm proiecția, aspirațiile, reprezentările acelei categorii sociale. Care nu au decât foarte puțin de-a face cu realitatea. Practic, noi culegem niște ficțiuni ale unor indivizi, și le punem mai departe în alte ficțiuni mai mari, și zicem că sunt observații despre societate. Sunt filtrele de Instagram, puse toate la grămadă peste acest azil. Datele mele empirice.

Dar eu am un job foarte mișto, totuși. Eu trebuie să stau să le ascult pe aceste bătrâne abandonate și să dau din cap empatic. Rolul meu e să le validez povestea de viață. Asta trebuiau de fapt să facă nepoții lor, să bată din palme mirați și să strige: „Wow, chiar așa ai făcut, bunico? Pe bune? Mamă, ce tareeee”. Asta dacă ar fi trăit într-o comunitate tradițională în care toate generațiile stau în aceeași casă, și își fertilizează poveștile reciproc. Dar în lumea noastră în care bătrânii sunt „externalizați” din familie, că fac prea mult caca și sunt prea sâcâitori cu poveștile lor „comuniste”, e nevoie de ONG-uri care să meargă prin azile și să joace acest rol de „ascultători”, adică de nepoți vitregi cum ar veni. Să simuleze reverența și să repara un pic, măcar un pic, senzația de inutilitate existențială a acestor oameni. Eu vin aici în dublu rol – vin din partea unui ONG ca să petrec timp cu aceste femei, și să le ajut să le treacă timpul mai repede, să le implic în diverse activități ca să le mai anime starea de spirit. Dar în subsidiar mai fac și o cercetare antropologică despre „Construcția socială a sexualității feminine în comunism”, dar ele nu știu asta. Dacă le spun că fac această cercetare și că de fapt eu nu petrec timp cu ele, ci le iau interviuri de cercetare, atunci se vor supăra. Atunci vor crede că mă folosesc de ele, și în loc să îmi pese cu adevărat de poveștile lor și de timpul lor, mie îmi pasă mai mult de un câcat de cercetare doctorală, și de niște articole academice publicate în reviste pe care nu le citește nimeni, pentru care primesc și bani. Păi și nu asta fac? Nu le vampirizez de povești, dându-le senzația că fac o faptă bună și miloasă vizitându-le zilnic? Făcându-le să creadă că sunt interesante și fascinante? Ba da. În fiecare zi vreau să renunț la asta, pentru că mi se pare complet imoral să iau bani pe așa ceva, și apoi în fiecare zi continui să mă duc la azil ca teleghidată. Mi se pare că le pângăresc poveștile. Și da, de fapt asta fac. Cu bună-știință. Pentru interesul științei. Și ajung să fac rea-știință.

Dar cum naiba ar trebui să arate o tipă în fața căreia să ai încredere să i te confesezi despre o grămadă de chestii intime?

#

Agenda nr. 7, galbenă, găsită în teancul de sub birou, cu jumate din pagini arse.

Toate femeile astea cu pielea încrețită și tăbăcită, după ce și-au petrecut mai bine de jumate de viață în comunism. Ca un pâlț de ciori au trecut ideologiile morții pe deasupra capetelor lor. Albite și chelite de mai multe șiruri de tiranii. Mâncate de viruși ideologici încă de fragede. Și-au dus tinerețile în anii cei mai grei de foamete și deznădejde ai comunismului original românesc. Unele venite de la țară direct în jungla orașului, nepregătite pentru o viață între betoane. Neștiutoare ca niște găini. Se căsătoreau la 18-19 ani, că la 20 expirai deja în categoria „fată bătrână”. Și părinții nu își permiteau să te țină pe banii lor atât de mult. Împinse de la spate de sărăcie, îmbrâncite de rubedenii și de convențiile lor fosilizate, săreau cu brațele înainte la gâtul primului venit-primului servit, vecin, coleg de fabrică sau de școală. Că dacă erau „măritate” primeau la pachet și un statut, o identitate clar definită. Un Premiu. Căpătau sens. Unul mic, istovitor. Cel Casnic, pe lângă cel de producție, dar tot sens era. Și după sens și statut, căpătau și un apartament. Și pac! cine se nimerea să le prindă într-o zi la ovulație, când aveau zâmbetul ăla hormonal și rozaliu, și le cădeau în capcană. Și zâmbetele lor hormonale, duceau la un sex grăbit, neîndemânic, bazat doar pe plăcerea bărbaților. Și hop! rămâneau grele, la cât de încuiate erau. Și imediat scenariul se lega de la sine – de obicei era: 1. cracii-n sus, 2. căsătoria pe repede-nainte (foarte multe căsătorii aveau loc când mireasa era deja „grea”, ca să o scape de rușine..). Și cam asta era viața lor. Dacă apucau să facă ceva semnificativ sau să simtă ceva sau să își pună ceva întrebări până la 18 ani – cu asta rămâneau. Dacă nu – nu. End game. Bine ai venit în paradisul sclaviei conjugale comuniste! Vei fi violată (cu acordul tău scâncit), jignită (uneori, deseori poți primi și mici corecții fizice), și tot ce vor face greșit copiii se va sparge în capul tău. Dacă te vei sătura de fătat, va trebui să ai conexiuni sociale foarte rafinate pentru a putea face avorturi ilegale care să nu te ucidă cu o hemoragie internă sau să nu te bage în închisoare. Fără acces la anticoncepționale, eu nu văd nicio diferență între femeile din România comunistă și cele din Papua Noua Guinee. Poate doar că la noi se construiseră blocuri, iar celelalte stăteau în ceva locuințe mai insalubre.

Comentariu: Limbaj nelucrat, lipsit de adâncime și de nuanțe. Observațiile cu caracter sociologic sunt foarte superficiale și pline de clișee. Nici remarcile legate de comunismul românesc nu se susțin. Elemente de vulgaritate, stângăcie și simplificare ideologizantă. Un limbaj precar, neîngrijit, cu multe exagerări inutile. De revizuit.

(continuare)

Așa ajungeau majoritatea cuplurilor legate, în același pat, sub același acoperiș. Căsătoria era o dublă strategie: și o bună investiție, dar și o formă de economisire. Și probabil și multă curiozitate – să vezi ce are ăla în pantaloni, și ce știe să facă, că dacă nu te măritai nu prea aveai cum și unde să explorezi ce e pe acolo fără să rămâi gravidă și să aduci „rușine” pe obrazul imaculat al familiei. Și uite așa, din rușine și nimereală, și din curiozitate, și din sexul ăla grăbit și neîndemânatic ieșea un omuleț. Și apoi mai mulți omuleți. Care își puneau pecetea pe următorii lor 50/60 de ani. Așa a fost creată și viața ta și a tuturor acelor copii născuți la foc automat, din fabrica decrețelor făcuți de Ceaușescu. Din rușine și nimereală. Dintr-un experiment demografic absolut cretin. Să facem mulți copii, chiar dacă nu avem cu ce-i crește și habar nu avem pe ce lume suntem. Să-i facem, să fie acolo în statistici și în orfelinate, și apoi se descurcă ei. Unii aveau puterea să se mai târască afară din acele colivii de circumstanță, alții continuau din inerție... și toate femeile astea ajungeau să fie trezite în miez noapte să aline dureri de dinți, febră sau diaree, să facă sendvișuri dimineața, să calce și să apreteze gulere albe de uniformă, să șteargă lacrimi și spaime. Să n-aibă habar pe ce lume sunt. Să n-aibă timp nici să respire. Nu tu o carte, o seară dansantă, un weekend la munte sau măcar un orgasm cinstit, eliberator. Mă uitam cu atâta silă la capetele lor albe din sala asta de mese de la azil, cum duceau lingurile de ciorbă la gură, cum li se izbea lingura de farfurie, apoi de gură, apoi iar de farfurie, și privirile lor cad razant, în gol și lumina asta de neon ca o vestă reflectorizantă. S-au izbit de viață ca de pereții unui labirint, mici porcușori de Guineea programați de Stalin. Și de Petru Groza. Și de cine naiba or mai fi fost bărbații ăia demenți, care ne-au întors pe toți cu cheița.

Sala de mese a azilului are un întreg perete de sticlă, care dă spre o pădurice din spatele clădirii. E la marginea Bucureștiului, aproape de Săftica. Azilurile se construiesc mereu mai departe de oraș, ca să nu ne contamineze. Ca un Sanatoriu special pentru o boală infecțioasă fatală – bătrânețea. Haltele înaintea morții. Triajul. O lumină ostentativă, gândită parcă special să le arate ridurile hidoase, bărbiile și gușele acoperite cu smocuri de păr. De ce naiba or fi pus peretele ăsta de sticlă fix în sala de mese a azilului? Ce voiau de fapt – să pună un reflector direct pe tot ceea ce rudele lor vor să ascundă de ochii lor, și de lume? Și umezeala ochilor plini de urdori. Și tremurul ăla tâmp al bărbiei, necontrolat. O lumină care nu se mai abține și cade pe fețele lor molfăitoare, mai ales acum, la ora prânzului. În mecanica gesturilor lor Farfurie – Gură. Farfurie-Gură. O lumină incontinentă. Toată plasa asta de lumină pâcloasă se așază direct în brazdele de pe chipurile lor. Molfăie ca niște vaci albe pe o pajiște de gresie albă. La fiecare îmbucătură, se mișcă lent osânza în toate trupurile astea hărtănite de „sacrificii pentru copii și soț”. Și mă gândesc cu groază: câte dintre vitele astea au simțit vreodată în viața lor plăcerea în timpul unui act sexual? Câte au avut orgasme? Cred că majoritatea nici nu știu ce-i ăla.

Citind despre asta, am aflat că: „Un studiu efectuat în 2005 pe un eșantion reprezentativ în SUA, a evidențiat că o femeie din trei nu ajunge niciodată sau are dificultăți în a atinge orgasmul, în timp ce numai o femeie din 10 ajunge întotdeauna la orgasm în timpul unui act sexual normal. Se consideră că această variabilitate în capacitatea de a atinge orgasmul este determinată genetic în porție de 35-45%, restul fiind influențată de factorii psihosociali individuali”.

Deci nu doar ideologia și lipsa anticoncepționalelor, care să le facă și pe ele relaxate și fericite, bucurându-se de momentul de intimitate, le-a furat dreptul de a avea orgasm acestor femei, dar și genetica. Mirobolantul lor arbore genealogic le-a cadorsit și cu niște cromozomi care dau frigidity. Realizez cu groază că majoritatea femeilor din această sală de mese au fost nu doar victimele ideologiei pro-nataliste ceaușiste, dar și ale geneticii, și ale culturii castratoare din spatele Cortinei de Fier – a lipsei de acces la beneficiile revoluției sexuale care deja le împroprietărea pe femeile din Occident cu orgasme strașnice și libertăți de decizie privind vaginul lor. Aceste femei din lagărul comunist și apoi din lagărul tranziției neterminată au avut drept unică plăcere să le facă pe

plac soților lor, să îi lase să se înghesuie în ele ori de câte ori aveau ei chef. Și apoi soții o luau la fugă când venea vorba de avort – de care tot ele trebuiau să se ocupe. Dar plăcerea lor? Bucuria lor? Pe-aia nu o inventase încă feminismul... Țăla nu ajunsese încă în România, decât pe la câteva depravate mai norocoase care erau dispuse să mai experimenteze cu propriile corpuri sau să mai citească articole din Vest... Valul de plăcere orgasmică a femeilor a rămas blocat în zidul Berlinului până în 1989. Poate de-aia s-a și dărâmat. Dorința femeilor comuniste de a avea orgasm ca în capitalism a presat pe el până ce l-a distrus...

Femeilor din România eliberarea le-a dat doar de muncă, le-a împins afară din casă la 3 luni după ce nășteau la foc automat. Asta era bruma de eliberare permisă lor – să iasă din închisoarea casnică și să intre în cea a maternității. Și din cea a maternității în cea a fabricii.. 3 închisori simultane, concentrice, pe viață.

De-aia au devenit majoritatea mame isterice, mame dominatoare, mame castratoare, mame narcisiste... Căci doar trupurile copiilor lor mai puteau deveni terenul lor de joacă și de putere. Asupra trupului lor nu aveau control, dar măcar se răzbunau prin trupul copiilor lor... Acolo puteau să își proiecteze toate fanteziile plăcerii și puterii interzise... Dar numai până ce copilul se maturiza și își câștiga ceva autonomie (unde chiar și pe la 30-40 de ani în generația noastră) și începea să le respingă respirația din ceafă, și să le urască pentru tot narcisismul ăla toxic cu care le-au împuiat mintea numai cu frustrări și cu transferul de vină...

Mă uit la trupurile astea vlăguite – poate că cele mai multe din ele nu au trăit probabil niciodată plăcere sexuală. Se vede asta pe chipul lor. În ochii ăștia inexpressivi. Amețiți. Sexul însemna pentru ele îndeplinirea datoriei conjugale. Să accepți scâncit, chiar și dacă nu aveai chef, pentru ca soțul să rămână acasă, că altfel pleacă la alta... Oricum plecau la alta. Șantajul ținea loc de afecțiune. Nu ieșise pe gâttelej acestor femei nici un icnet real, eliberator. Doar joc mim, doar înghesuiala conjugală cu respirația aia scârboasă a bărbatului nespălat pe dinți, duhnind a carii și a băutură, în ceafă sau direct pe față...

Comentariu – O mulțime de observații repetitive și care nu au nicio legătură cu tema cercetării. Nu sunt citate surse credibile, nu există referințe la literatura de specialitate. Imagini prea explicite, pestilențiale. Numai speculații și metafore aberante, fără substrat de observație etnologică. De eliminat!

Poate că măcar aici la azil, unde au fost azvârlite de „odraslele lor cele mai de preț”, care nu mai vor să mai audă de ele, poate măcar aici să vină o fundație care să le doneze simbolic la toate câteva orgasme reale, pe cinste, care să le facă să se urce pe pereți de plăcere. Să știe și ele ce-i aia. Să plângă de plăcere, măcar o dată înainte să se stingă. Câteva minute autentice din viața aia cenușie și plină de sacrificii la care le-a condamnat comunismul românesc.

(adăugire pe margine, cu pixul)

De fapt, stai așa – cine le-a condamnat de fapt pe românce la asta? Parcă mai erau pe– acolo pe la Yalta, când ne-au oferit pe toți ăștia din Est ofrandă tătucului Stalin, și obezul de Churchill, și paralyticul de Roosevelt, nu? Stau și mă întreb – lipsa orgasmelor la populația feminină, majoritară numeric pe planeta asta, de ce nu ar fi considerată crimă împotriva umanității? De ce nu i-am duce pe toți călăii istoriei, și pe toți liderii politici de după al Doilea Război Mondial (și pe cei din Vest și pe cei din Est, în egală măsură responsabili de acest genocid cultural) și pe cei din zilele noastre, și pe toți capii Bisericii care propovăduiesc și ei teoria asta a orgasmului ca păcat – să îi judece un Tribunal Internațional de Condamnare a Crimelor Conjugale în care fapta penală principală să fie „incapacitatea de a oferi orgasme femeilor”, aceasta fiind o încălcare evidentă a drepturilor omului la orgasm. Mi se pare o întrebare foarte legitimă. Trebuie să o prezint la următoarea ședință a organizației. Cred că putem iniția o campanie și niște proteste pe tema asta.

Și soții lor cei imbecili care lucrau în 3 ture, de nu mai știau nici ei pe ce lume sunt. Și care foarte rar aduceau „toții banii acasă”. Ce vină au avut ele pentru toată mizeria aia decisă la Yalta? Ce vină am avut noi, copiii și nepoții lor? Asta era tot? Să se sacrifice ștergând la cur 3-4 copii ca să ajungă la azil? Să rămână bezmetice de oboseală, cu hernie de la atâta efort fizic, cu diabet, cu zeci de kilograme în plus, cu insuficiență renală, cu Alzheimer? Asta primești după o „viață de sacrificiu”? A, dar lasă că vine Biserica Ortodoxă și ne spune că ăsta e de fapt rostul sfânt al femeii – sacrificiul

pe altarul familiei. Dar de Osteoporoză. Varice. Hemoroizi? De-astea au uitat. O sală de mese dintr-un azil de bătrâni, la ora prânzului. O grămăjoară de oase mâncate de spaimă, molfăind.

Comentariu – Privirea analitică e complet dezaxată și viciată. Literaturează și chiar „sexualizează” datele observației. Are probabil mari tulburări în acest domeniu. Nu stăpânește absolut deloc arta observației detașate. Demonstrează o pasiune macabră de a sexualiza în exces subiectul analizei, cu mult prost-gust. Nu demonstrează empatie deloc pentru subiectul analizei. Își impune propriile filtre și interpretări viciate. Strâmbe. Fără logică. Ce legătură are tratatul de la Yalta cu aceste biete femei ajunse la azil? Nu are nici simț al observației, dar nici al istoriei. Manifestă o preocupare excesivă asupra orgasmelor.

La capitolul ăsta, să avem grijă să nu picăm noi înșine într-o psihanalizare ieftină a acestor tendințe.

#

Laptopul Dell, folderul „Iarina” – înregistrări.

Tehnic, eu nu am fost abandonată de părinți. Tehnic, ei erau acolo, cumva. Adică desigur, i-am cunoscut, așa ca pe niște vecini cu care împarți nu același palier, ci chiar aceeași casă. Dar i-am văzut foarte rar. N-am apucat să-i cunosc mai deloc. Erau prea ocupați cu job-urile lor, și cu „milităria” împotriva noastră, ca să mai apucăm să ne cunoaștem. În primii 7 ani am crescut la bunici, și nu îi vedeam decât o dată pe lună sau în vacanțe. Purtau pe frunți eticheta de mama și tata, dar eu le puneam o altă etichetă pe dedesubt – cea de „musafiri de la București”. Treceau prin raza mea de acțiune, veneau cu cadouri, dulciuri și jucării, erau „simpatici”, dar îi uitam repede după ce plecau. Nu mă țineau de mână când eram constipată și mă scremeam pe oliță. Nu îmi luau temperatura ca să afle cât am fost de „cumințică”. Nu mă gădilau dimineața, pe sub pijamale, ca să mă convingă să ies din pat. Dar oare ce făceau ei cât era ziua de lungă? Atunci nu mă interesa asta, dar acum mă întreb mereu asta. Ce simțeau? Le era vreodată dor de noi? Nu spuneau asta niciodată, doar bunica ne asigura, ca da, le e tare dor de noi, și că muncesc pentru noi, și tot ce fac ei fac ca să ne fie nouă bine. Dar ei unde erau? Ciudată formă de abandon invizibil a mai fost și ăsta. Apoi, am locuit cu ei în casă, când am venit în clasa I, dar îi vedeam foarte rar. Erau mereu „la serviciu”. Amândoi. Veneau acasă seara, pe la 7-8. Tata muncea uneori și noaptea, și apoi dormea cam toată ziua și nu aveam voie să facem nici un zgomot. Abia așteptam să plece iar la serviciu, ca să ne putem juca și să facem gălăgie. Un spațiu straniu și foarte întunecat era serviciul ăsta despre care ne vorbeau mereu. Un labirint care îi înghițea ore-n șir, și care îi făcea mereu obosiți, și irascibili. Erau multe țipete la noi în casă când ei veneau de la muncă. Mereu ceva nu era în ordine, și noi eram mereu de vină, desigur. Eu și fratele meu aveam grijă unul de altul în timpul zilei. Noi eram regii casei în lipsa lor. Adică mai tot timpul. Și făceam o mulțime de experimente secrete unul pe altul. Doar experimentele astea, unele extrem de crude, altele simpatice și nevinovate, mi-au rămas înrămate în folderul „Copilărie – anii de școală”.

Noi nu avem niciun fel de poze de familie. Nu apărem toți 4 în nici o poză. Uneori m-am gândit că de-aia au și divorțat. Din lipsa fotografiei cu toți 4. M-am gândit că poate le-a cerut-o la tribunal, și dacă ei nu au avut ce arăta au fost forțați să se despartă, că nu puteau dovedi că s-au iubit. Mariajul și viața de familie se încheie „din lipsă de probe”. Nu avem nici măcar din alea cum erau cele de epocă, când era o tradiție să te îmbraci în hainele de duminică și să mergi la fotograf. Vrând-nevrând, rămâneai cu un cadru de familie, ceva ce poți să ții cu tine în buzunarul de la piept. Sec, fals, înscenat, toți zâmbeau forțat la cameră, dar tot era ceva mai mult decât nimic. Eu de ce nu merit o fotografie de familie? Mie ce-mi lipsește de nu mi s-a îngăduit măcar atât – o simplă poză de familie? De la asta cred că eu sunt absolut fascinată de albumele de familie. Le colecționez de la anticari. Le răsfoiesc ore în șir. Cadre ale altor familii, încremenite în timp. Noi prinsesem vremea aparatelor foto pe film, color, în anii '90, apoi cele digitale deja când eram printr-a 8-a. Dar noi nu ne permiteam. Sau poate ai mei nu s-au gândit niciodată la asta. Nu puteau intui la ce ne-ar fi ajutat în viață un album de familie, sau măcar 2-3 poze amărâte pe care să le putem ține în portofel. Le-a scăpat detaliul ăsta minor. Nu aveau de ce să își bată capul cu prostii din astea. Ei făceau ceva mult mai grav, mult mai serios – ei mergeau la serviciu, ca noi să putem avea tot ce ne dorim.

Noi nici nu am organizat vreodată celebrele „mese în familie”, adică să stăm toți 4 la aceeași masă. Măcar să ne privim, dacă să nu mâncăm. Decât așa, cumva din greșeală, că ne mai nimeream toți să trecem prin bucătărie la aceeași oră, și să trecem razant pe lângă masă, să ne intersectăm prezențele între aceiași 4 pereți. Ca și când treceam prin tabloul de familie, mai aveam un pic să-l facem, dar nu rămâneam niciodată acolo. Da, putea fi și aia un alt fel de „masă de familie”. Din greșeală, ne nimeream unii lângă alții. Și neavând ce face, ușor jenați, ne atingeam unii de alții învârtindu-ne prin aceeași bucătărie. Așa cred că ne-au și conceput mama și tata. Ușor jenați că se află în același pat, uitându-se în tavan ca să se termine mai repede. Se nimeriseră pur și simplu făcând sex. Părea ceva de care au vrut mereu să scape.

Noi nu mergeam în concedii toți 4. În vacanțe eram trimiși by default la țară. Unde era foarte mișto, așa e. Dar caut în folderul ăsta o amintire de vacanță sau de timp liber petrecut cu părinții mei, cu „musafirii” ăștia în rol de părinți, și nu găsesc. E totul împăienjenit. E numai vina mea că nu găsesc. E probabil mintea mea înveninată de durere care nu e în stare să caute cum trebuie. Poate că nu folosesc cuvintele cheie potrivite. Nu am parola la selecția de amintiri calde, frumoase, afectuoase, cu toți 4 în prim-plan. Cu siguranță au existat și amintiri de familie din alea adevărate, siropoase. De ce nu le pot vedea?

De-aia cred că uram mereu compunerile care ni se cereau în luna septembrie, din prima săptămână de școală, când trebuia să povestim ce am făcut cu familia în vacanță. Mi se părea mereu un interogatoriu insuportabil. Inventam mereu ceva drăguț, ca o plapumă care să ascundă realitatea mea fără vacanțe cu familia. Iată, am început devreme cu proiecțiile imaginare asupra realității. Era foarte nesănătos. Mă rănea realitatea, mă răneau și proiecțiile alea, pe care le simțeam foarte false. Mă rănea orice. Și inventam, ca să compensez. Toți oamenii fac asta, dar eu cred că am început prea devreme. Cred că am luat prea în serios treaba asta. M-am specializat în ea. Acum, culmea ironiei, îmi dau și doctoratul în asta. La propriu.

#

Comentariu cu pix negru, pe marginea foilor:

Ei, uite, vezi, la asta duce sexul neprotejat. Lumea aia oribilă dinaintea anticoncepționalelor producea genul ăsta de traume. Producea părinți care fug care încotro numai să nu rămână acasă să trebuiască să fie „părinți”. Și copiii care apoi fugeau și ei în toate direcțiile numai să nu rămână acasă, toată viața, și rămânând permanent „copii” netratați. Căutând un „acasă” refuzat de toată lumea, avortat. Un „acasă” bolnav, întors pe dos, de care fugim cu toții care încotro, părinți și copii. De aici nevoia de protecție asociată în limbajul medical metodelor de contracepție. Femeile la vârste fertile au mare nevoie fix de asta – să fie protejate, să nu rămână însărcinate cu orice cretin. Și nu e vorba atât de ele însele, cât și de viața copilului ce urmează să se nască. La fel și bărbații, desigur, dar ei pot scăpa mai ușor de problemă. Pe femeie o obligă natura să suporte direct pe trupul ei consecințele nefaste ale „concepției” făcute din greșeală, din pripă, din plictiseală și inconștiență. Trebuie să te protejeze ceva și cineva de maternitatea nedorită, pe nepusă masă. Și exact asta fac anticoncepționalele – te protejează de tine însuși/însăși. De propriile tale scenarii aberante, livrate de instinctul de reproducere, care face ravagii în mintea și corpul tău. De ramele goale ale tabloului de familie pe care să vrei cu orice preț să le umpli cu ceva. Instinctul ăsta nenorocit care umple orfelinatele. Tot El umple și spitalele de psihiatrie. Tot El umple și închisorile. Și Ceaușescu voia ca El să umple mai ales statisticile, dar nu i-a ieșit.

#

Agenda nr. 13 (pe copertă cu „Cele trei vârste ale femeii” de Gustav Klimt, găsită pe raftul de la marginea patului.

Frecventez acest azil deja de 4 luni. Tot explorez, dar nu m-am putut fixa asupra unei ipoteze de cercetare. Asta mi se cere la finalul primului an de doctorat – să enunț o ipoteză. Domnul M. tot îmi sugerează să fiu mai structurată, și asta simt și eu. Când ești structurat, poți observa lucruri mult mai în profunzime. Am vrut în principiu să vin să le observ pe aceste femei în vârstă, fără să intru așa brutal peste viețile lor gata sfârșite. Vreau să înțeleg ce regretă, despre ce au chef să vorbească înainte de a-și încheia socotelile cu lumea. Ce legătură are asta cu tema mea de cercetare?

Nu știu încă. De-aia tot revin aici. Încerc să aflu. Am stat de vorbă doar cu două dintre ele până acum. Nu aş putea spune că sunt propriu-zis „interviuri de cercetare”. Mai mult conversație, sau metoda interviului tip „povestea vieții”. Mă omoară ăștia de la cursul de metodologie. De ce trebuie să le numim neapărat într-un fel anume? Trebuie să fiu mai structurată. Trebuie să fiu mai structurată. Să îmi intre asta o dată în cap. Să simt oportunitățile și să profit de ele. Să merg direct la țintă. Eu nu văd ținta momentan. Ce înseamnă dacă nu vezi ținta în 4 luni? Habar nu am. Citeam undeva că Levi Strauss a spus că dacă nu ești foarte atent când faci munca de teren, ca antropolog, poate să treacă marile concluzii pe lângă tine, și tu nici să nu-ți dai seama. Și riști să rămâi blocat pentru totdeauna acolo, să nu mai poți să ieși, că nu găsești cheia. Cheia poate trece pe lângă tine dacă nu ești atent. Niciuna din bovinele astea din azil nu-mi spun nimic, nu-mi inspiră decât degradare și scârbă. Poate or fi trecut deja concluziile pe lângă mine și-mi pierd timpul aici de pomană. Îndoiala e absolut naturală procesului de căutare. Îndoiala e roditoare în cercetare. Nu trebuie să mă sperie dorința de a renunța, e ceva natural.

Comentariu – ce cuvânt penibil, auzi – „roditoare”. În plus, iar aberează cu grație. ăla e un citat inventat. Unde a spus Levi Strauss așa ceva? Nu dă nici o referință, nu folosește niciun filtru teoretic, sistematic. Totul e plin de impresionisme. Parcă ar fi jurnalul unei studente cu un ușor retard... Un amalgam de observații fără noimă. Și mai are și impresia că face cercetare. Auzi tu, într-un azil, stă de vorbă cu femeii muribunde, pe care le descrie drept „bovine”, dar încă nu știe despre ce... De ce îmi pierd vremea cu penibila asta?

(continuare)

Asta vrea orice sistem represiv – să reducă femeia la statutul de femelă. La a fi îngrijitoare și fătătoare. Axată doar pe grijile altora, pe nevoile altora – pe care să le asigure neconținut, să le satisfacă. Femela „de prăsilă”, cum se zice la țară. Educate să aspire la a fi femela perfectă. Ea asigură liniștea masculului. Ea trebuie să nască, să sufere în tăcere și să tacă. Să se lase condusă. De călugări. și de călăii neamului. Toți pun mare preț pe vaginul ei. Întreg capitalismul se învârte acum tot în jurul vaginului ei.

Comentariu: Mostre rudimentare de feminism neprocesat. De talmeș-balmeș ideologic. Se vede că nu are lecturi solide în domeniu. Discută idei profunde, dar într-un mod vulgar și superficial. Idei regurgitate, multe din ele care nu mai sunt deloc de actualitate în literatura de specialitate. E o „țafă” a cercetării. Îi lipsește complet înțelegerea elevată asupra inegalității dintre sexe, și mai ales a necesității acestei inegalități. Îi lipsește rafinamentul gândirii pe mai multe planuri. E blocată în idei de activistă nefe care ar ieși în stradă pentru orice, care își urlă nervii în piața publică, dar care nu ar deschide o carte să-și verifice o prejudecată sau o idee preluată de-a gata de la cine știe ce feministă vetustă, de raft doi. E ca o turbată în observațiile pe care le face. Nu, asta nu are nimic de-a face cu știința. Va trebui încheiată rapid mascarada asta. Nu putem să o mai și plătim să facă prostiile astea. Noi suntem universitate, nu spital de internat feministe închipuite, cu grave tulburări sexuale.

Fragmente din jurnalul Anchetatorului de caz

Am fost ieri la psihologul unității noastre. Am vorbit cam 40 de minute cu el, să mă descarc puțin. A fost destul de la obiect cu mine. I-am spus toate temerile mele și de faptul că simt că mă împotmolesc cu ancheta. Mi-a recomandat să încep un jurnal secret. Să îmi scriu toate dilemele în el, tot ce simt că mă face să mă sufoc. Tot ce nu pot pune în rapoartele oficiale ale anchetei. Și după vreo lună de notații zilnice să îi dau foc. ~~I-am tot repetat că mă tem că e un caz prea greu pentru mine, prea alambicat. Cu multe femei nefericite, și asta mă sperie foarte tare. Da, adevărul e că am nevoie să rezolv cu brio acest caz pentru a putea avansa. Știu asta. Dar e mult peste puterile mele. Nu am experiența necesară... la uite, de ce naiba m-am apucat să scriu acest jurnal? Ca să mă denigrez permanent? Ideea era să mă ajute, să mă motiveze. Nu e bine, trebuie să o iau de la capăt.~~

Trebuie să consemnez aici toate indiciile, toate urmele ei, pe care trebuie să le interpretez corect. Trebuie să fiu foarte atent la toate detaliile. Trebuie să intru în hăul minții ei. Există o singură variantă corectă. Pierzi un indiciu, pierzi tot cazul. Orice indiciu poate fi cel vital.

Ok, o să încep cu prima zi când am preluat cazul. Vecinii sunaseră la 112. Nu o mai văzuseră ieșind

din casă de câteva zile, nu mai răspunsese nici la telefon de câteva zile. Nu se mai vedea nicio mișcare prin casă. A fost găsită în mansarda casei din Cotroceni, în baie, căzută în fața chiuvetei. Era decedată cam de 32 de ore. Sângele deja se uscaser. Era într-o poziție atipică – chircită, în formă fetală, cu multe lovituri de obiect ascuțit în stomac. Și avea o foarfecă în mână. Un singur lucru m-a frapat – era machiată.

Dar ce-am găsit în mansarda aia era un dezastru. Munți de obiecte, cărți, multe decupaje de reclame, sute de agende cu citate și însemnări, dar toate nedatate... Hârtii peste hârtii peste hârtii... Scrise, mototolite, mânjite de sosuri de pizza sau maioneză, mâzgălite cu scrisul ăla ilizibil al ei, pe care acum îl cunosc așa de bine, că stau de câteva luni cu nasul numai în hârtoagele alea cu cercetarea ei...Parcă sunt gunoier, nu ofițer de investigație. Dar eu știu că tot ce am găsit acolo e un indiciu și rolul meu e să le ordonez, să le clasez. Să le datez, să le pun pe categorii. Apoi trebuie să le triez. Asta e cel mai greu. Dar îmi place mult asta. Sigur, nu îmi place când e atâta jeg în locația de unde trebuie să iau indicii. Știu bine că doar unele din ele sunt relevante, nu mă pot pierde în toate prostiile. Că doar nu o să mă apuc acum să citesc tot ce avea ea prin bibliotecă, pentru a putea înțelege ce a fost în mintea ei. Dar în toate manualele noastre de pregătire operativă am învățat că trebuie să cercetăm atent indiciile, și întreg contextul de viață al victimei, până ce vedem victima dinăuntru. Trebuie să mă așez, cu multă precizie, înăuntrul acestei dezordini. Dar m-a șocat atâta mizerie. M-a deabusolat. Mi-a fost greu să cred că era o un spațiu locuit de o femeie tânără... Ce fel de viață trăia doctoranda asta în asemenea condiții? Și într-o vilă dintr-un cartier foarte scump al Bucureștiului.. Geamuri nedeschise probabil cu lunile, totul era neaerisit, cu mirosul ăla îmbâcsit, pe jos nespălat, pete lipicioase, firimituri. Cred că avea obiceiul să mănânce mult în pat. Asta e clar. Și hârtiile sunt toate mânjite de mâncare, de sosuri. Cred că mânca atunci când scria. Cred că mânca absolut tot timpul, la câte resturi de mâncare și ambalaje sunt peste tot. Se văd urme de degete unsoase și pe rafturile din bibliotecă... Era plin de praf peste tot, de pânze de păienjeni. Arăta ca o camera părăsită, dar cu o persoană care aparent trăia înăuntru. Eu sincer nu înțeleg cum putea trăi cineva în mizeria aia. Eu de la mama am luat deprinderea asta a curățeniei și pentru mine asta e cartea de vizită a unei persoane. Până și eu ca bărbat strâng mereu după mine, să fie totul lăptos în urma mea. Nu suport praful, mirosul îmbâcsit. Eu fac mereu curat la mine în cameră, așa ne-au învățat și de la cămin. Nu aș putea niciodată să trăiesc cu o femeie din asta jagoasă. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc. Nu mai vorbesc ce duhoare era în urma ei... Foarfeca aia din burta ei pe de o parte și-a făcut treaba, dar cealaltă armă a „crimei” putea fi bine-merci toată împuțiciunea aia... Când am intrat nici nu aveai pe unde călca. Nu știm încă dacă e vorba de suicid sau crimă, asta va trebui să stabilească ancheta.

Simt nevoia să tot scriu despre asta, probabil că m-a marcat foarte mult mizeria. Efectiv mi-a provocat rău fizic. Parcă intrasem într-o ghenă, nu într-o locuință a unei intelectuale. Sincer, am refuzat să cred că era femeie la început. M-am gândit că poate era ceva travesti, sau cu operație de sex. Părea genul de haos din casa unui bărbat singur, părăsit. Nu puteam înțelege cum o femeie putea să stea în mizeria aia. Totul îngrămădit, aruncat pe jos, stivuit... Era sufocant. Dar e ciudat, că pe niciunul din colegii mei cu care am făcut inspecția nu părea să-l deranjeze. Eu am tot bombănit, am stat mereu cu mâna la nas, dar ei nu se plâneau nici unul. M-au și enervat la un moment dat. Cum naiba să nu îi deranjeze putoarea aia? Că doar nu umblau zilnic prin spații de-astea...Nu aveai nici cum să faci doi pași prin cameră.. te loveai de un obiect. Trebuiau toate strânse cu mânușile speciale, care protejează amprente, să le ducem la testele ADN.

#

Agenda nr. 3. Galbenă, cu dungi roz, găsită sub laptopul HP.

Absența emoțională a părinților nu are același impact asupra tuturor copiilor. La unii creează diformități pe viață – la cei hipersensibili. Pe alții, din contră, îi face rezilienți și autonomi, capabili să se descurce singuri în orice situație. Eu am fost un copil hipersensibil. Eu meritam niște părinți implicați, atenți la nevoile mele, care să mă valideze permanent. Cerșeala asta continuă a atenției părinților e foarte dureroasă. Mi-a consumat atâta energie absența lor... Dar să ne uităm la procentul de sănătate psihică a copiilor abandonați de părinții lor. E foarte scăzut. Asta e o demonstrație empirică a faptului că lipsa părinților distruge viața psihică a individului. Absența

părintelui e la fel de gravă ca și prezența abuzivă a părintelui. Lasă sechele adânci. Cine e responsabil pentru aceste sechele? Eu cred că și statul e responsabil. Dacă tot îți dă cadou un mănunchi de sechele la naștere, măcar să te ajute apoi să trăiești cu ele. Eu cred că măsura cea mai eficientă este realizarea unui program național prin care Ministerul Sănătății să ofere tuturor femeilor la vârstă fertilă, lunar, gratuit, o folie cu anticoncepționale. E singura metodă de tratament eficientă a sechelelor din copilărie. (trebuie să vorbesc despre asta cu larina!)

Se-che-le. Fe-me-ie-cu-Se-che-le.

Adevărul e că am multe sechele din copilărie. Și ele s-au văzut în cam toate alegerile mele. Aș vrea de fapt ca acest studiu să se intituleze chiar așa – „Sechele”. Copiii preiau cam toate sechelele părinților, cu care trebuie să învețe să facă ceva. Să le depoziteze în propria carne, să le sublimeze sau să le elimine ca pe niște dejecții inutile. Am trecut prin toate fazele, dar m-am specializat în prima. Am lăsat sechelele lor să mă definească, să mă umple de ură și de neputință. Să devină carnea mea, făcută din carnea lor, refolosită. Părinții își iubesc sechelele mai mult ca pe odraslele lor. Până ce sechelele lor iau forma copiii lor. Nu e vorba de perpetuarea speciei, ci de perpetuarea sechelelor. Ce fel de sechele au suferit femeile din comunismul românesc? Asta e prima mea întrebare de cercetare. Ce fel de sechele a lăsat pe trupurile lor Decretul lui Ceaușescu, asupra vieții lor sexuale, a vieții de cuplu, a percepției intimității, inclusiv a percepției asupra propriilor copii văzuți ca o povară, ca o pedeapsă, ca o obligație de partid? Asta e a doua (cam prea lungă – de scurtat, de re-frazat! deja sugerează răspunsul). Cum sunt reproduse social aceste sechele la generația mea – generația decreștelor? Asta e a treia.

Acestea sunt doar câteva din temele pe care cercetarea mea încearcă să le atingă, dintr-o perspectivă de antropologie culturală. Faptul că femeile erau în perioada comunistă absolut îngrozite de gândul că vor rămâne însărcinate, faptul că își asociau proprii copii cu distrugerea și cu nefericirea, cu adâncirea sărăciei, și cu ceva ce ele nu alegeau ci li se impunea – e o malformație a instinctului lor matern ce s-a transmis genetic, și al cărei efect devastator a fost multiplicat și de malformațiile genetice produse de Cernobil. Asta e principala ipoteză pe care doresc să o validez în cercetarea de față.

#

Laptopul Dell, folderul „larina” – înregistrări

Ce fel de dragoste poate să existe între un obiect nedorit (copilul) și subiectul lipsei de dorință (mama care nu poate avorta)? Noi suntem fiicele acelor femei obligate de Ceaușescu să nască. Noi suntem născute din sechelele pe care maternitatea obligatorie le-a lăsat asupra minților și trupurilor lor. Nu vreau să dau mai departe copiilor mei aceste sechele. Nu vreau să fac copii din unicul motiv de a mă elibera de aceste sechele. Noi suntem cele responsabile să pună capăt acestui „circuit al sechelelor în natură”. Noi spunem Stop! și oprim sechelele să se mai reproducă. Asta nu e egoism, e martiriu. E unicul gest moralmente acceptabil al generației mele.

#

Date din anchetă:

Pe biroul ei am găsit multe rămășițe de unghii roase. Arătau ca niște solzi. Probabil își rodea des unghiile, mai ales atunci când scria și se concentra. Butoanele laptopului erau murdare de ceva ușor vâscos. Își ținea probabil degetele mereu în gură, și uda tastele. Dar nu pare doar saliva. Cred că avea obiceiul să și mănânce deasupra laptopului, și pe acolo erau firimituri și bucăți de pâine uscată. Tastele luceau de jeg. Nu se sătura cu mâncare, cât băga în ea ca sparta. Mai mânca și unghii... Din toate hârtoagele alea ale ei, voi pune deoparte doar fragmentele care mi se par importante pentru soluționarea cazului. Pe unele, recunosc, le-am selectat doar pentru că mi se par niște inepții brilante, dar nu au nici o relevanță pentru caz.

Ioana, vreau să știi că dacă strâng urmele tale, pot să fac ce vreau din tine.